

3). Да се назначи една смѣсена комисия, състояща отъ делегати на Великитѣ Сили и на В. Порта, която, като изпита и узнае въ областта законнитѣ желания и мѣстнитѣ нужди на населението ѝ, да прѣдложи измѣненята, които може да станатъ въ нейния уставъ.

Съ това рѣшение на конференцията Английскитѣ посланикъ Съръ Уилямъ Хуайтъ (Sir William White) не се съгласилъ, и отказалъ да го подпише, а Френскитѣ посланикъ го приелъ съ резерва, ако се одобри отъ правителството му.

Посланицитѣ на четири Велики Сили, именно, на Австро-Унгария, Германия, Русия и Италия одобриха и прѣдложението на Високата Порта да се пратятъ въ Пловдивъ двама турски делегати за да съобщатъ на жителитѣ въ Источна Румелия рѣшението на конференцията чрѣзъ една прокламация отъ името на Султанътъ, и да се заповѣда на Пловдивскитѣ Консули да подкрѣпятъ тѣхната мисия прѣдъ мѣстнитѣ власти като имъ съобщатъ и тѣ официално това рѣшение.

Прѣзъ врѣмето на засѣданията на цариградската конференция, Сърбия отвори ненадѣйно война на България, именно на 2 ноемврий 1885, подъ прѣдлогъ, че съ Съединението на Источна Румелия съ България Берлинскитѣ договоръ отъ 1878 г. се нарушавалъ, и че по тоя начинъ равновѣсието на Балканския Полуостровъ се губяло. Въ сѣщия денъ Н. В. Князътъ и министръ-прѣдсѣдателътъ г. Каравеловъ, които се намираха тогава въ Пловдивъ, заминаха за София. Сѣщо и войскитѣ — Княжески и Румелийски, които стояха въ Ямболъ, Харманлий и Пловдивъ, тръгнаха незабавно за тамъ. Въ областта останаха много малко резервни войски съ съвсѣмъ малко офицери по градоветъ и по границата съ Турция.

По едно по-прѣжно рѣшение на конференцията, Князътъ трѣбваше да напусне Источна Румелия и да оттегли княжескитѣ войски отъ тамъ; но прѣди да му се съобщи това рѣшение отъ В. Порта, той отправилъ на 6 ноемврий отъ бойното поле при Сливница до В. Везиръ една телеграма, съ която му явилъ, че направилъ и двѣтъ. „Азъ напуснахъ Источна Румелия, казалъ Князътъ въ телеграмата си до Великия Везиръ, като оттеглихъ и войскитѣ си отъ нея; азъ не отговарямъ вече за порядъка и тишината тамъ; правѣте съ нея каквото щѣте“. (J'ai abandonné la Roumelie Orientale; j'ai retiré mes troupes de là; je n'y répons plus ni de la tranquillité ni de l'ordre; faites en ce que vous voulez). Тая телеграма на Негово Височество била веднага обнародвана въ нѣкои отъ цариградскитѣ вѣстници, които се приемаха тогава въ Источна Румелия. Тя се истълкува буквально, особно отъ пловдивскитѣ гръци, които повѣрваха, че Съединението е напуснато съвсѣмъ отъ Князътъ и отъ неговото правителство; и мнозина отъ тѣхъ до толкова се зарадваха за това, щото замѣниха капелитѣ си съ фесове. Въ това врѣме, пловдивскитѣ гръцки консулъ г. Логотети, както и пловдивскитѣ